

Nu suntem singuri

✍ Cecilia SFETCU

Acum mai bine de zece ani, am fost nevoită să traversez o perioadă mai puțin plăcută din viața mea. Fără prezența și fără sprijinul matern, toate mi se păreau de nesuportat. Văzându-mi descumpanirea, un coleg a încercat să mă încurajeze, spunându-mi să merg mai departe că nu sunt singură. Și, într-un fel, era firesc, doar îi aveam alături pe toți ceilalți din familia mea – tată, soț și copil. Am înțeles de la bun început că sfatul colegului meu nu se referea la familie, ci la Dumnezeu, numai că atunci nu eram pregătită să accept că, avându-l pe Dumnezeu alături, este suficient.

Chiar dacă înțelegeam multe, nu aveam puterea să le și accept, pentru că nu simțeam încă ceea ce simt acum – grija și nemărginita dragoste pe care Tatăl Ceresc le are pentru fiecare dintre noi. Nu aveam încă un duhovnic care să mă îndrume, care să-mi ridice vălul ce-mi acoperea ochii.

Treptat, viața mi-a scos în cale tot felul de situații. Am învățat multe lecții, dar cel mai important este faptul că am înțeles că nu sunt singură și că șirul evenimentelor nu s-a derulat la întâmplare, ci după un rost anume. Că am petrecut și bune și rele, pentru că așa meritam și era nevoie să-mi dau seama că nu te poți baza pe ajutorul omenesc.

Pare straniu ceea ce spun, dar, din păcate, este adevărat. Câți dintre noi nu am fost dezamăgiți de persoane în care ne-am pus, la un moment dat, toată încrederea? Câți nu am așteptat în zadar sprijinul celor apropiați și am rămas deznădăjduiți? Este greu de acceptat, dar vina nu o poartă cei care, în opinia noastră, ne-au înșelat așteptările. Noi suntem cei care am greșit. Din păcate, tot noi suntem cei care i-am văzut și înțeles altfel decât sunt. Ne-am creat o imagine falsă despre ei cum, de fapt, ne-am creat o imagine falsă și despre lume. O lume în care domină oamenii puternici, scăpând din vedere faptul că, și pentru ei, există urcușuri și coborâșuri.

Ne-am refugiat, atunci, în familie, în prieteni. Am tremurat, fără să știe, pentru fiecare dintre cei dragi, când un obstacol le stătea în cale. De parcă noi am fi avut puterea să-i ajutăm cu ceva. Involuntar, grijile și gândurile noastre nu făceau altceva decât să sporească și mai mult incertitudinea situației. Totul ar fi fost atât de simplu, am fi scăpat de stres, de tensiunea care atingea cote maxime, dacă am fi înțeles un lucru simplu, că nu putem face nimic fără ajutorul lui Dumnezeu, că doar acceptând această realitate putem depăși orice obstacol.

Este o lege simplă a universului, una pe care dacă am înțelege-o și am respecta-o am fi scutiți de multe neplăceri.

Dragostea Domnului

Se spune că, odată, un om mergea printr-un deșert. Nu mai putea de oboseală; nu mâncase nimic de mai multe zile, apă nu mai avea, iar soarele puternic îl topea cu razele sale de foc. În afară de întinderea nesfârșită de nisip dogoritor, nu se vedeau decât urmele omului, urmele pașilor săi.

Deodată, însă, omul a observat că, alături de el, au apărut și alte urme, ca și când mai era cineva, o persoană care mergea odată cu el și ale cărei urme le putea vedea alături de ale sale. Speriat, a strigat:

- De ce sunt patru urme pe nisip, când eu sunt singur? Cine ești și de ce nu te văd?

Dar o voce i-a răspuns:

- Sunt Dumnezeu! Nu ești singur, fiindcă Eu merg alături de tine. Astfel, vei fi ocrotit de orice rău și vei ajunge cu bine la capat!

Omul a căzut în genunchi și i-a mulțumit Domnului că S-a îndurat de el, după care și-a continuat drumul, convins că acum va reuși. Și a mers, a mers, până când, într-un final, a simțit că nu mai poate face nici măcar un pas. Căzut în genuchi, a privit în spate și... ce i-a fost dat să vadă? Pe nisip, nu se vedeau decât urmele pașilor săi.

- Doamne, a spus omul îndurerat, de ce m-ai părăsit, de ce nu sunt decât două urme în nisip?

Dar aceeași voce i-a răspuns cu blândețe:

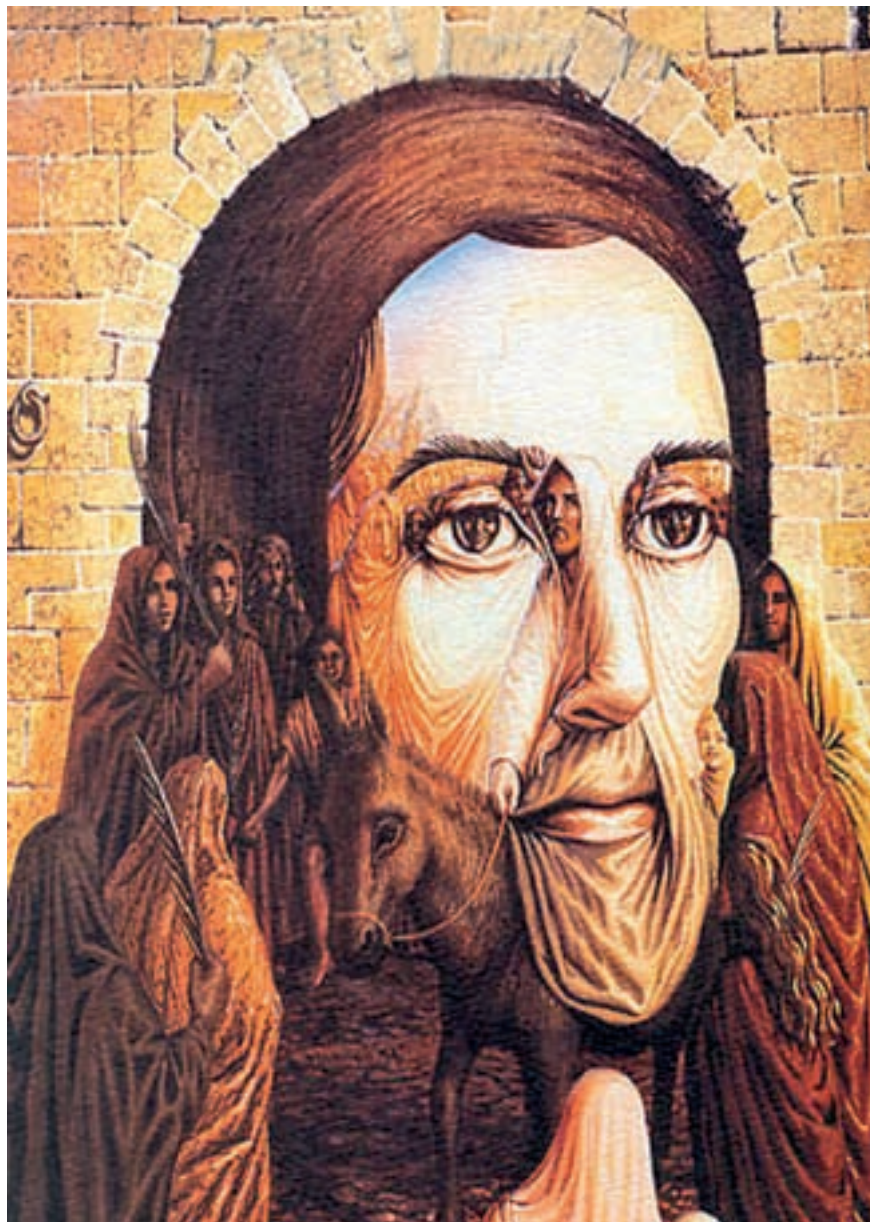
- Pentru că, până acum, Eu te-am dus în brațe.

Deodată, omul nostru a simțit ceva rece, rece și a deschis ochii. Visase. Toropit de oboseală, încins de lumina soarelui, căzuse în nisip, ajuns la capătul puterilor. Dar, în timpul somnului, fusese găsit de o caravană. Câțiva negustori îl ridicaseră și îl stropiră cu apă. Atunci, când a simțit apa rece pe față, s-a trezit, amintindu-și de visul său.

- Bindecuvântat să fie Domnul! - a strigat omul. Cum m-ai găsit?

- Am văzut niște urme în nisip și ne-am dat seama că cineva s-a rătăcit. Erau într-adevăr urmele tale.

- Voi credeți că urmele mele v-au adus aici? Nu, Dumnezeu, care S-a îndurat de suferința mea, El v-a călăuzit pașii spre mine, altfel aș fi murit.

Sunt unii oameni care nu văd că Dumnezeu se îngrijește de ei. Nu văd că Domnul, din iubire, caută mereu să îi ajute. Ei uită de cele sfinte și de Dumnezeu, dar Dumnezeu nu uită niciodată de ei. Ferice de aceia care văd că toate - sănătatea, puterea de muncă, fericirea - țin de Dumnezeu și că doar prin puterea Lui putem fi mântuiți. Ferice de aceia care au mereu încredere în ajutorul Domnului!

(L. Magdan, *Cele mai frumoase pilde și povestiri creștin - ortodoxe*, Editura Aramis, București, 1998, p.71-73). (C.S.)

Pe loc, repaus!

✍ General de brigadă dr. Maricel POPA
maricelpopa@presamil.ro

• Punctul culminant al altitudinii umane rămâne, totuși, inima. • Dreptatea socială reprezintă și efortul de a ține în echilibru cele două talere ale balanței sociale: răsplata celor buni și pedepsirea celor răi. • Toate fetele pleacă în viață ca o Albă-ca-Zăpada. Dar, pe parcurs, fiecare își consolidează propria poveste. Uneori, printre personaje apare și Făt-Frumos. • Când vezi câtă pace oferă natura, nu poți să nu te gândești că ea, natura, este un mod foarte concret de manifestare a existenței lui Dumnezeu. • După ce că avem o singură viață, noi, oamenii, trăind-o, ne-o facem extrem de confuză. • Fiți liniștiți și zămbiți! Numai așa îi putem hrăni pe cei din jur cu pacea din noi. • Dacă ai avut succes și ai obținut ceea ce ți-ai dorit sau ai câștigat ceea ce-ai vrut, spune-i norocului tău *La revedere!* Și desparte-te elegant de el. • În apele foarte limpezi nu cresc mulți pești. Din aceeași cauză, poate, virtutea unui om îl lasă fără prea mulți prieteni. • Filozofii sunt acei oameni faimoși, ale căror opere sunt citite și citate, dar ale căror idei sau sfaturi, cuprinse în cărțile respective, nu sunt și urmate întotdeauna. • Cu cărțile este o întregă poveste: este important să ai multe cărți, să fi citit multe; dar, esențial este... să fii acolo, în ele. • Trăim într-o lume ciudată: cineva dorește să facă un bine și mulți se întreabă ce se ascunde în spatele unui astfel de gest. • Omule, persoana ta trebuie să te intereseze și să pledezi pentru ea foarte mult! În defavoarea ta, are cine s-o facă; dar, în favoarea ta - vei vedea că ești singurul! • De la începuturi și până în ziua de azi, orice Paradis poate fi definit și caracterizat și în funcție de un Adam și o Evă. • Pentru oamenii care se iubesc, o cocioabă poate fi un palat; pentru cei care se urăsc - un palat poate fi mult mai puțin decât o cocioabă. • Sfânta Trădăvie... Doamne, câți enoriași i se închină: mulți - la vedere; foarte mulți - pe ascuns. Oricum, în privința asta sunt puțini... ateii. • Istoria ne arată că, în marile și faimoasele lacuri ale omenirii, nu este loc decât pentru un monstru. Să ne gândim la Loch Ness, de exemplu! • Democrația poate include și paradoxul în care unii mari nebuni n-au dreptul să voteze, dar au dreptul de a fi votați. • Multe lucruri nu trebuie căutate departe de mintea și sufletul nostru. Liniștea, pacea, fericirea, înțelepciunea... Toate pot fi găsite în noi înșine... Evident, depinde de noi. • Când un șoarece cumpără dinți de fildes, este ceva dubios. Dar ar fi ridicol, deja, dacă i-ar lua pentru el. • Toți oamenii merită dragostea. Și toți oamenii sunt capabili de dragoste. Atunci, de unde, oare, atâta răutate în lume? Mai ales că ceea ce a avut durată în istorie a fost făcut sub semnul iubirii.